

Streda 2. adventného týždňa

Mt 11,28-30

*Neunavím sa?
Na chvíľu sa zastaviť*

Nepochybne ste si i vy všimli, že evanjeliá týchto dní sú naplnené optimizmom a posilňovaním našej slabosti. Nie je tomu inak ani dnes. Ježiš nás chce presvedčiť a uistiť, že On je naša nádej a sila.

„Pod’te ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste pret’ážení a ja vás posilním“ (Mt 11,28).

Ten, ktorému všetko patrí, nás volá, aby sme prišli, a to i napriek všetkým tým, ktorí pohrdajú milosťou a odmietajú ho. Nedá sa odradiť neúspechom od svojej úlohy! Napriek všetkej nenávisti stojí tu a volá: „Pod’te ku mne všetci a Ja vás posilním.“ Dve vlastnosti musia mať tí, ktorí majú prísť. Musia byť unavení od námahy a obťaženia. Unavení a obťaženi hľadaním Krista a jeho pokladu. Unavení a obťaženi od odmietania sveta.

Keď chceme niekoho, alebo niečo získať, nasľubujeme mu samé výhody. Človek tak často podlieha, je už raz taký, následok dedičného hriechu. Ale dnešný človek akosi podlieha ešte jednému. Podlieha aktivite. Stále sa za niečím zháňame, a keď to máme zrazu sa vynorí iná vec, ktorú bezpodmienečne potrebujeme. Zabúdajú manželia na seba navzájom, rodičia na deti, a to všetko len preto, aby sa mali v budúcnosti lepšie. A keď sa už zdá, že máme všetko, objaví sa ďalší problém - dôchodok. Lenže, kde sme nechali miesto pre Boha? A prichádza ďalšia námaha, vari tá najťažšia zo všetkých, ostať pri tomto zhone človekom. Človekom verným Bohu a bezpečne dôjsť do kráľovstva nebeského.

Nepripadáme si niekedy ako profesor jednej svetovej univerzity, ktorý sa rozhodol, že vymyslí reč pre všetkých, univerzálnu. Oznamil to vedeniu univerzity a zatvoril sa vo svojom dome. Nevychádzal von, stravu mu nosila žena, ktorá sa mu starala o domácnosť. Profesor už ani poriadne nevedel, ako to vyzerá vonku. Po rokoch vyšiel von s tým, že má reč, ktorej budú rozumieť všetci. Prišiel na univerzitu do prednáškovej miestnosti, kde už netrpezlivo čakali študenti i profesori. Začal prednášať o svojom objave. Hovoril dlho, úplne stratil pojem o čase, poslucháči zaspávali, odchádzali až ostal v miestnosti sám. Na druhý deň dostal výpoveď a smutný, že nikto nerozumie jeho reči, že celá práca bola zbytočná, túlal sa po parku. Tam na lavičke k nemu pribehlo malé dievčatko a opýtalo sa ho, čo mu je. Všetko jej vyrozprával a ono mu odvetilo: „Ujo nebuď smutný, ja ťa mám rada.“ Profesor sa doširoka usmial a zvolal: „Heuréka“. Našiel totiž univerzálnu reč a odvtedy chodil po svete a každému hovoril, že ho má rád.

Nie sme to my, tento profesor? Snažíme sa nájsť riešenie na všetky problémy sveta. Iste vymyslený príbeh, poviete si, ale niekde tu je ukryté tajomstvo posily, ktorú má pre nás Kristus.

Tajomstvo lásky. Toho slova, ktoré už v histórii toľko toho zmenilo. Slova, ktoré je riešením na všetky naše bolesti a starosti. Slova, ktoré o malú chvíľu vystrie ruky k tomuto svetu a bude čakať či ho svet prijme. Či ho prijmem ja.

Amen.